

פרק ח'

אמרה מן הטימליריון:
דבוק בדרך לבל תאבד.

מרסיי, צרפת

רייף מביט ברצפת ביתו, תולה את עיניו בקירות. כבר אסף בדקדוק רב את תיקו הרפואי וארז בקפידה את ספריו. שוב הוא מיטלטל.

הוא הגיע לכאן עמוס וכעוס.

אשמה. כאב. רצון לשכוח, להוכיח ולהתקדם. הוא יוצא מכאן מלא. מלא רכות, כלפי עצמו וכלפי העולם. מחובר יותר למקור שלו, אבל עדיין אחוז בחבל מטלטל ומאיים.

כאב אינו נעלם כך פתאום; הוא נצמד לדופנות הקיום. אם הוא מתעבה מדי, הוא חוסם את מעברי החיים. את זרימת החמצן. הוא צריך להשתחרר. להתנתק ולהישטף החוצה. רייף נעמד בלב החדר שאחסן אותו בשנים האחרונות, ופותח בתפילה.

הוא רוצה קרבת אלוקים, אז הוא מבקש. שופך את פחדיו מהמסע שלפניהם על הסכנות העצומות הכרוכות בו: הים, הפעילות ליד אגים, הקבוצה הגדולה והניסיונות לחלץ את יחידאי. כשהוא מסיים, פועם דמו בחופשיות. בלב קל הוא סוגר את הדלת. יוצא.

בחוץ מתגבשת הקבוצה לשורה ארוכה. ז'רר ופייר עומדים בראש הנחש האנושי, ובסדר שסוכם מראש מתייצבים אחריהם יוהול ומנט, נט וג'וזין, פאשה וקוצ'ין, ושאנון עם מישוהו שמבצבץ מהצד. רייף סורק את הטור הארוך, ומזהה בהקלה את פלייה וסקראפי. גביוס, חבר מקומי שלמד איתו בהכשרת הנוער, כבר ממתין לו מאחוריהם. הוא נעמד לצידו ובוהן את סביבותיו.

מאחוריהם עומדים איזק ולור, ואחריהם ניצבים זוגות זוגות בטור ארוך שממלא את כל העין. רייף מסובב מעט את גופו, ובוהן את סוף הטור. קלווד וריצ'ארד תפסו מקום של כבוד בסופו. תכף יחזרו ז'רר ופייר לאחור, כדי לוודא שכולם עולים בבטחה ובסדר שנקבע מראש.

לור דופק על גבו. "למה מחכים?"

גביוס מרים מבט אל רייף. "לשקיעה! מחכים לחושך." רגלו מתופפת בעצבנות נרגשת.

החושך לא התרגש מהציפייה. בקצב משלו ירד על ראשי העצים, החליק במורד עמודי התמרורים וברוך נחת על הקרקע.

הם חיכו, בשיחות קטנות וקופצניות, עד שכל האור דהה גם בקצוות. פייר וז'רר, עיניהם מכווצות ממתח, עברו משני עברי הטור הרוטט של האקטים והנחו את כולם לדמום ולהקשיב להוראות. התוכנית החלה.

פייר קרא: "שלוש, שתיים, אחת!"
הטור החל להתקדם.

הם עברו את הבתים החצובים בסלעים, את החביות הגדולות שהוסבו למגורים, את בניין הכשרות הנוער ואיגוד המרפאים. הם עזבו את שכונת האקטים במרסיי, והגיעו אל המקום שמעולם לא העזו להתקרב אליו: הים.

העולם נגמר. גבולות הקרקע היציבה התאדו. המים האימתניים הביטו בהם בעיניים מבריקות, תאבות.

"הים מסוכן גם לאגים," לחש גביוס לרייף. הים רשף ושלה גל מתגרה לכיוונם.

"להתרחק!!!!" לחישתו של פייר הצטעקה בחדות מבועתת.

הוא הנהיג את השיירה רחוק מקו המים. הם צעדו בזריזות, נעליהם המוצקות נאבקות בחול הלח.

אחרי צעידה של חצי שעה עלו על משטח בטון. "הרבה יותר קל ללכת!" ציין איזק מאחורי רייף. "בדיוק בזמן!"

אנחת הקלה נשמעה מאחור. "כבר לא היה לי כוח לטפס בחול, כמעט שקעתי!" רייף לא זיהה את הדובר. הם המשיכו לצעוד במרץ אל אשר פסע הזוג שלפניהם.

פנסים גבוהים האירו את פני הנמל. הם הצטנפו בשולי שביל הבטון, מתגוננים תחת הצל שהפילה גדר הבטיחות הסמוכה למים. בהתרגשות ובפחד משתק שמעו קולות ותכונה של אגים.

"כמו עצים גדולים ועצומים, אבל אנושיים!" מצטמרר רייף. הקבוצה נעצרת. סקראפי לא מצליח לזוז מרוב בעתה. האקטים הלומים מהמחזה. הם נעצרים בדממה. רייף עובר על פני הטור, מורה לכולם להתיישב ומסמן להם לשתות. ז'רר ונט מחלקים שברי שוקולד. הקלה שוטפת את סברי האנשים.

נט מציע לרייף שבר חום ומתוק, משיב נפש. רייף מניד ראשו בחדות. הוא לא מכניס כל דבר לפיו.

מעביר לשון על שפתיו. מליחות עולה בו.

הים מנסה להעיף גלי קצף אל על. קולם הנופל ומתרומם מחפה על לחישתו של פייר: "חייבים להמשיך! שלוש, שתיים, אחת!" והם קמים לריצה שפופה בצל הגדר.

הגדר מסתיימת, ושביל של קורות עץ לא מהודקות נפרש לכיוון הים.

הם נעצרים, כמו שתרגלו. איזק, רייף, מנט ויוהול פורשים יריעות הסוואה. יריעות ברזנט שחורות מאכלסות את כל הקבוצה. הם מושכים מכל הכיוונים ומוודאים שכולם מכוסים.

אחר כך קרבים לראש הטור שלושה מחבריו של פייר כשבידיהם רצועת פלסטיק ענקית, עבה ומגולגלת. בשקט הם מתחילים לפרוש אותה על פני הקרשים. הים שואג ונוהם מתחתם.

מוזיקה מתפמפמת בצד השני של שביל הבטון. חנויות מוארות, רעשים, צחוק גדול וקרקוש כלים. הים מנסה לקרוא לתשומת לב האגים הנכנסים ויוצאים בין החנויות, נעים לקצב המלאכותי של המוזיקה. אבל הם רגילים להמייתו וממשיכים בשלהם, מאפשרים לעשרות אקטים לטפס על רצועת הגומי.

אנשי הקבוצה, חסרי נשימה, מחזיקים בכוח זה את ידו של זה, ובידם השנייה אוחזים בחבל בטיחות ארוך שאת קצהו קשר ז'רר

לאונייה עצמה.

זוגות זוגות הם עולים לשביל העץ המוביל לאונייה. מתמרנים בין זריזות לזהירות. מגיעים לסיפון. כל זוג מושיט יד לבאים אחריו. פייר חוזר אחורה ומוביל בכבוד את סביו ואת ריצ'ארד.

הם עלו לאונייה!

"צריך לחפש מקום מסתור לזמן ההפלגה לפני שיעלו האגים!" מנט מתקדם לעבר פייר, שמגלגל עם עוד שניים את רצועת הגומי. גביוס ומקומי נוסף בוחנים את הרצועה בסיפוק.

"בלי הגומי זה היה בלתי אפשרי!" מודה להם פייר. "מדהים שהצלח-" מילותיו נקטעות בחדות. הוא נעמד. חרדה עצומה משתקת אותו.

"פייר?" ריף שואל את הדמות החיוורת שהובילה זה עתה את המבצע המורכב בשלמות, "מה יש?"

"אה... אני לא בטוח שזו האונייה הנכונה."

דמו של ריף שועט לכיוון רגליו. בחולשה הוא שולח את ידיו לצדדים, מחפש לאחוז במשהו. לא יכול להיות.

הוא כבר שבע מלהתאמץ בכיוון הלא נכון. לא ייתכן שהם הובלו, בסיכון גדול כל כך, לריק.

✚✚

גרין ווד פארק, לונדון

"בנגי!" נוחם רץ אחריו בסוף שעת הלימודים בעץ הדעה. "אף פעם לא רצתי כך אחר כך!" הוא מתנשף כשהוא משיג אותו, "איזה כושר! אתה עדיין רץ כל יום?"

"אהה," מחייך אליו בנגי במאמץ. הוא רוצה להגיע הביתה

מהר, לאכול ולהתארגן, ואז להיפגש שוב עם ההלך ההוא, ג'ון.

אבל נוחם הוא חבר טוב שלו.

"מה קורה איתך, בנג'?" הוא מניח יד על כתפו. "הרבה זמן לא ישבנו ככה סתם לדבר. רוצה לבוא לאיזו אבן?"
 "אה... בסדר."

בנג' נגרר אחרי חברו בשקט. הם מוצאים סלע שטוח מאחורי השיח התוחם את הדרך הראשית לכיוון עץ הדעה.

"אז מה ככה?" מנסה נוחם. "אתה נראה כזה עסוק לאחרונה, וקצת מכונס, אולי?"

"אהה..." בנג' משפשף את הצלקת שעל פרק ידו. מגרד אותה.
 "חושב על יחידאי?" מנסה נוחם להשתתף. "כבר עבר הרבה זמן. יש חדש? אתם יודעים משהו?"

בנג' לא כועס. נוחם נכנס בחרכי אוורור שהוא עצמו פער בקשר ביניהם. הוא רק מניד בראשו. "באמת עבר הרבה זמן, ואני לא יודע מה קורה. אבל אני רק האח הקטן. יכול להיות שההורים שלי לא משתפים אותי בכל מה שקורה."

הם שותקים.

"קשה", נאנח נוחם.

"קשה זו הגדרה עדינה."

"בוודאי. לא פלא שאתה לא נראה אתה."

"אני לא נראה אני? אולי זה הרווח מכל הסיפור," בנג' מריר.
 "למה אתה מתכוון?" נוחם לא מתכוון להניח לו.

הוא לא יכול לענות. זה אמיתי מדי. איך הוא שונא את עצמו על זה שהוא שונא את יחידאי. איך הוא בכלל לא אוהב לשנוא.

הוא תמיד אהב לאהוב; את העולם כולו ואת המשפחה שלו בפרט. "סתם... באמת קשה לי עם עצמי," הוא מודה לבסוף בגילוי לב שהיה אופייני לו פעם. "לא יודע... קשה." הוא מסכם. "אתה חסר לנו. אנחנו חברים שלך, וכשקשה לך קשה גם לנו. רק שתדע."

הכנות של נוחם מורידה את חומות ההגנה שלו. הוא מצמצם את עיניו. שונא את הרגישות הרטובה שמאיימת עליו. שונא את הסיטואציה. שונא את המצב מעורר הרחמים של חייו. בכול אשם יחידאי.

"אני צריך ללכת," הוא אומר לנוחם, וקם, מסתובב ופוסע חזרה הביתה.

חברו נשאר לשבת על הסלע, מדביק אליו עיניים מלאות חרטה, כאב וחמלה.

בנג'י צועד קדימה בפסיעות גדולות. גם אחרי דקות ארוכות הוא לא מסתובב לראות האם נוחם עדיין מתבונן בו. אולי כבר הלך לדבר עליו עם דוב. אוף.

אוף!!

גרין ווד פארק, לונדון

היום לא יצא יהוא לעבודה. הוא נח בחדרו, גרונו כואב. יושבי הבית פסעו סביבו בזהירות שקטה.

בנג'י סיים לאכול. אולי יצא עכשיו לפגוש בג'ון? קריר בחוץ. הוא יחפש שכמייה שיוכל להתעטף בה, וגם עטיפת ניילון לרגליים, שלא יירטב בשלוליות הענקיות שהותיר אחריו

הגשם הלילי.

קריאה קלושה גרמה לראשו להישלף מתוך ערמת טקסטיל נבורה. האם דמייין? הוא ניער את ראשו ונפנה לגומחה של הוריו.

"לאן אתה יוצא?" רצה אביו לדעת בצרידות.

"לסיבוב. אבא, אתה רוצה כוס תה?"

"אולי עוד מעט. לפני כן אני רוצה לדעת מה שלומו של הבן שלי."

בנג'י נבוך. אבא לא רגיל לדבר כך לידו. "אני לא יודע מה קורה ליחידאי, חשבתי שאתם יודעים יותר ממני." אולי יש לאבא חום?

"התכוונתי אליך, בנג'י."

אבא מתיישב במיטתו. הוא אינו נראה חולה כל כך. בנג'י נושף בהקלה, אבל נזכר בשאלתו. אבא סוקר אותו בעיניים חומות. שתיקתו סבלנית ויציבה, והוא נותן לדממה של בנו להתפתל בחוסר נחת, עד שבנג'י מספר.

הוא מספר על הליכותיו ועל ריצותיו. הוא משתף את אביו בחלומו. הוא מתאר איך הציל את ההלך, שהתברר בהשגחה מופלאה כמושא חלומותיו: מאמן אישי. הוא מתיישב על קצה המיטה ומתאר את יכולותיו הפיזיות של קריספר למרות הקשיים שעבר, ונהנה לפרוק את קורותיו בתקופה האחרונה, שבה היו עסוקים כולם רק בדאגה ליחידאי.

אביו מיטיב את ישיבתו. יש לו תמיהות, יש לו הערות. אבל הוא חש שעליו להצטייד בשקט ובקשב, ולתת לחלון שנפתח שהות שקולה.

בנג'י מסיים את דבריו, ופונה לאביו: "אז מה אתה אומר, אבא?"

נכון שזה מדהים? הוא יאמן אותי עד שאהיה טוב כמו יחידאי,
אולי אפילו יותר ממנו, ואז אסע לנאפולי ואשחרר אותו! אתה
מאמין שזה ריאלי?"

יהוא שותק.

"אתה לא חושב שזה הגיוני?" מסכם בנג'י באכזבה כבושה.
אבא שלו לא מאמין שהוא יצליח. חבל. אבל הוא עוד יפתיע
אותו. יוכיח לו שכן.

"בנג'י."

"מה?" הוא שואל, מלא עלבון.

"אל תתעסק יותר עם ההלך הזה."

"מה???"

"זה לא מתאים."

"אבל אני הצלתי אותו!"

"הוא לא יהודי, נכון?" יהוא רוצה לצעוק. כמה ילדוטי וחסר
אחריות יכול הילד להיות!

"לא נראה לי," הוא עונה בשפל קול. נעמד. "אבא, הוא יכול
לעזור לי להציל את יחידאי!"

"ואני מציל אותך עכשיו!" יהוא נחרץ. הוא מושך את השמיכה
מעליו. "בשום אופן לא ייקחו ממני עוד בן!" פניו מאדימות.
בנג'י נבהל. מעולם לא ראה כך את אביו. "בסדר, בסדר,"
הוא נכנע.

"אל תלך לשם ואל תדבר איתו. אתה יקר לי," קולו מצטרד.
בנג'י מתבונן בו בדאגה ובהשתוממות. אביו לא נוהג לדבר כך.
האם זה בגלל מצבו הבריאותי או משום שהוא דואג ליחידאי?

אולי באמת המעשים שלו חמורים?

"לא טוב לך לרוץ כל כך הרבה ורחוק. אולי תרוץ רק עם חברים טובים שלך מהשכונה."

"אני רוצה להציל את יחידאי." שפתו התחתונה של בנג'י רועדת, והוא מכסה את פניו בידיו.

הוא מעווה את שפתיו כלפי מטה. גם עיניו מתמלאות דמעות. הוא מושך את בנו אליו.

גם מתוך אחיזתו החמה בנג'י לא מצליח שלא לחשוב על ג'ון הממתין לו.

הציר היהודי לוחץ על המכשיר בתחושה כבדה. יונה שיתף אותו בשפל קול בתגובות שהתקבלו.

במסגרת המהפך התקשורתית שחולל ארנסט, אחד השלושה הקודם, הוא דאג לחבר כל מאחו אקטי למכשיר קשר בעל קליטה. כך יכלו כל האקטים לצפות בזמן אמת במעמד הקונפדרציה השנתית, ובעלי תפקיד משמעותי יכלו אף לתקשר זה עם זה על פי הצורך. אט אט הפך עולם האקטים לעולם מאוחד, חשוף ומושפע. הם כבר לא היו נפוצים ורחוקים, פזורים בקהילות קטנות וסגורות.

הוא פותח הודעה נוספת. יונה הותיר את המכשיר בחדרו לפני שהלך, שיוכל לשמוע את ההודעות מייד. מה טומן המכתב הזה בחובו?

תולעת שחורה עבה חדרה אל הכוך הסמוך, נעה לאיטה מצד לצד.

בחשש בוחן את שם השולח. גוסטב פרייך. שוב הציר הגרמני.

ריבוע נפתח מולו. הוא מאמץ את עיניו ומזהה את גוסטב, כפי שזכר אותו ממעמד הקונפדרציה. שרירי. רחב כתפיים. שיער צהוב משוך לרוחב על קרחת. חליפה חובקת את בטנו. הוא לוחץ על פליי. הדמות פותחת את פיה ומניפה זרוע אחת כלפי מעלה:

”שלום לכולכם.

ראשית כול אני רוצה להדגיש כי אין בי שום דבר נגד השלושה החדשים. אדרבא, אני תומך בראשינו החדשים והעצומים ומברך אותם שיצליחו בתפקידם הדגול. בבואנו היום להציג בפניכם את דעת אומת האקטים בדבר שחרורו ומינויו מחדש של ארנסט הדגול, הדבר לא ממעיט כהוא זה מכבודנו אליכם, שלושה ראשים. ארנסט הנהיג מהפכה שאליה מתחברים כולנו, כפי שתראו מייד.”

המסך משחיר לרגע אחד, ושוב מואר. יעקב ממצמץ. איך הם הסריטו את ארנסט?

הוא רוכן קדימה.

לא. זה לא ארנסט. התווים שונים. אבל שפת הגוף והלבוש הצבאי- אהה! זהו לאמון, ראש הזרומ”ב.

”זכיתי להיות מקורב לארנסט שנים רבות. הוצאנו יחד מבצעים צבאיים. הוא היה מנהיג דגול שהנהיג מהפכה תקשורתית שתרמה לחיינו בכל המישורים. הוא הנהיג מהפכה צבאית, בנה מערכת של ליקוט מידע, ייעל מערכות וניהל את החיילים בכל אזורי הקונפדרציה. היה לו חזון, אולי הגדול מכולם. ארנסט לא פחד לחשוב מחוץ למחילה, לקדם אותנו - נתינו - אל עולם בטוח, נוח ונכון יותר. הוא הוציא תוכנית מבריקה, אך בנסיבות מצערות נמנע מלהוציאה לפועל. היום אנחנו קוראים פה אחד

לשלושת המנהיגים החדשים ולתשעת זקני החוקה: הקשיבו לקול העם! אנחנו רוצים את המהפכה הזו! אנחנו רוצים לחוות עליונות על האגים ולנצל אותה לצרכינו! הביטו נא וראו!"

שוב מושחר המסך. יעקב נרעד. מה עוד מצפה לו?

קולות צעידה. רגליים פוסעות בקצב אחיד, מכני, כובש. ימין ושמאל. ימין ושמאל. ימין ושמאל. ערב רב של נעליים שונות, פוסעות בקצב אחיד. עשרות, אולי יותר.

המצלמה מטפסת למעלה, אל ראשי הדמויות הצועדות. ואז הוא מבחין: בכל הראשים מושחלים קוצים. סמלם של הארנסטרים.

שורות-שורות של אקטים עם זיק בוער בעיניים. זיק שחולם על עולם שבו הם גלויים לעין כול, שבו יוכלו ללכת לכל מקום שירצו ויתקבלו כשוויים בין שווים. חלום שלא העזו לחלום עליו. רפואה, מכנו-אלקטרוניקה, מעבר חופשי בין ארצות. זיק בוער שניזון מתשוקה, מדמיון ומצורך.

הצעידה נעצרת באחת, ומאות אקטים מרימים את ידיהם באחידות מופלאה למצחם וקדים בו זמנית. "יחי ארנסט מנהיגנו!" הם שואגים.

"הוציאו אותו ממסגר ותנו לו להוביל!" קורא אקט מהשורה השנייה.

"העם רוצה גילוי!" מריע לעומתו אקט מהאמצע.

"די להסתרה!"

"האקטים רוצים להנהיג!"

"ארנסט, המשך בתוכנית!"

"כולנו ארנסטרים!!!" זועק אקט צעיר ובהיר. הוא נענה בשאגות מהדהדות. הם ממשיכים בצעידה מוקפדת עוד דקה

שלמה, ואז משחיר המסך.

יעקב נותר לבהות בו בעיניים מצומצמות. מלכתחילה לא אהב את המכשיר הזה; נתן ליונה את האחריות עליו. אבל עכשיו עולה בו תיעוב מוחלט כלפיו. הוא נעמד.